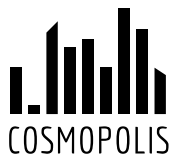

NATALIE COXOVÁ

Chce to dva

COSMOPOLIS

NATALIE COXOVÁ

*Chce to
dva*

Přeložila Klára Kolinská

Copyright © Natalie Cox 2021

First published in Great Britain in 2021 by Orion Books

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Klára Kolinská, 2023

Cover photography © Deposit Photos / AY_PHOTO, eriklam

ISBN 978-80-271-3503-5

Věnováno všem,
koho jsme v tomto bouřlivém roce ztratili,
ale zejména M.

A také Schrödingerově kočce,
která žije a umírá v paralelních světech,
a všem psům obřích plemen, co jich na světě je,
kteří do našeho vesmíru přinášejí trochu svého
jedinečného kouzla.

Prolog

Znáte ty lidi, co kolem vás prosviští po ulici na takových těch mrňavých kolečkách, pokyvují přitom hlavou do rytmu hudby puštěné do sluchátek a zjevně bez jakékoli námahy se proplétají mezi auty, jako by byli nějak imunní vůči fyzikálním zákonům a v životě se jim nemohlo vůbec nic stát? No, tak já jsem jedna z nich.

Což nezní na začátek jako dobrá zpráva, já vím.

Na svou obranu musím uvést, že jízda na kolečkových bruslích je to jediné, v čem jsem opravdu dobrá. Byla bych radši, kdybych vynikala v něčem pozoruhodnějším, v něčem, co má pro společnost větší hodnotu. Jako je kvantová fyzika, hra na housle nebo neurochirurgie. Byla bych světu prospěšnější, dokonce i kdybych třeba jenom uměla vařit. Ale svoje přednosti si člověk do života zkrátka nevybírání, nebo ano? To ony si vybírají nás.

Nicméně má to i svoji dobrou stránku: ať už se to se mnou řítí sebevíc z kopce (a jestli mám být úplně upřímná, v poslední době to byl opravdu docela sešup), jízda na kolečkových bruslích je to jediné, co mě nikdy nenechá ve štychu. Když se na bruslích projíždím ulicemi Londýna, celý svět okolo mi najednou připadá o něco zářivější, jako by ho někdo čerstvě natřel na růžovo. A jak se tak město míhá kolem mě a po tvářích mě hladí vítr, skoro nevnímám to ošklivé: zchátralé domy na sídlištích, přetékající kontejnery s odpadky, auta v dopravních zácpách, špinavé holuby, zarostlé cestičky v neudržovaných parcích, dokonce ani celou tu katastrofu, v jejímž

znamení se odehrává můj život – ve vysoké rychlosti se mi to všechno najednou jeví snesitelnější. Zrychlení pomáhá řešit všechny problémy. Každý, kdo rád závodí, vám řekne, že už jenom šlápnout do pedálů vždycky stojí za to.

Svoje první brusle jsem si koupila, když mi bylo jedenáct, za peníze, které jsem dostala za to, že jsem si sama odřívila vlasy. U nás na základce se vši vyskytovaly každou chvíli a moji nemožní rodiče na něco takového prostě neměli nervy. A když moje starší sestra, která se v naší rodině zpravidla ujímala všech náročnějších úkolů, jednoduše odmítla se toho zhostit, nabídli mi rodiče za každou hnidu deset penčí. Každou neděli večer jsem si půl hodiny svědomitě pročešávala mokré vlasy a za třináct týdnů jsem si našetřila dost, abych si mohla koupit svůj první pár bruslí v barvách duhy. A od té doby jsem tomuto koníčku naprosto propadla; protože na rozdíl od většiny věcí v životě bruslení nejen vypadá super, ale taky super je.

Jenom si nejsem moc jistá, co přesně to vypovídá o životě.

Studovala jsem na vysoké škole psychologii. A i když si myslím, že mít nějaké záliby je v životě důležité, určitě nebude náhoda, že ve slavné Maslowově hierarchii potřeb se žádné koníčky neobjevují. Podle věcí, které tenhle psycholog ve své pyramidě potřeb uvádí – jako je potřeba jídla, bezpečí, lásky, uznání nebo úspěchu v profesním počinání –, se mi nezdá, že by měl na mysli turnaje v bowlingu. Nebo jízdu na kolečkových bruslích. Takže i když mi moje záliba přináší nemalé potěšení, není to ve výsledku něco, na co bych mohla hrdě ukázat a říct: Tohle jsem já. Tohle je moje pravé já.

Tak kdo tedy vlastně jsem? Dneska je silvestr, poslední den v roce, a možná si tuhle otázku pokládám proto, že letošek pro mě byl mimořádně mizerný rok. Protože s tím, jak do konce roku zbývá už jen pár hodin, si naléhavě uvědomuju, že můj život prokazuje vážné nedostatky v každé z Maslowových kategorií. Správně – ve všech pěti.

Jsem v citlivém věku třiceti let a můj život je už teď jeden velký nezdár.

Kapitola 1

Takže šťastný nový rok. Ráno se probouzím s pocitem, že mi někdo přicvakl hlavu k polštáři sešívačkou, a jazyk mě pálí, jako bych celou noc lízala sůl. Karlík Bucket, který má přísné instrukce držet se za všech okolností na své straně postele, se evidentně rozhodl toto zlaté pravidlo ignorovat a celou svou váhou mi zalehl levou nohu, čímž mi v ní účinně přerušil krevní oběh. Pokouším se zavrtět prsty, ale necítím vůbec nic. Je ze mě definitivní mrzák.

Karlík Bucket sice není čistokrevný, ale vypadá přesně jako ti psi, co nosí pod krkem uvázaný dřevěný soudek, i když nechápu, proč by na psa Karlíkovy velikosti chtěl někdo něco přivazovat a tím objem jeho těla ještě násobit. Karlíka je už takhle dost, i bez soudku. Hlavu má obrovskou jako nafouknutý plážový balon, huňatý hnědo-bíle strakatý kožich má neustále beznadějně zacuchaný a za jeho tlapy by se nemusel stydět ani medvěd. Když prší, musím mu po návratu zvenku pokaždé strčit jednu po druhé do kbelíku s teplou vodou, jinak z nich bláto nedostanu. A potom je utírat do sucha, to vyžaduje ručník o rozloze prostěradla a olympijskou kvalifikaci v disciplíně trpělivost.

S trochou úsilí se mi nakonec podaří vytáhnout nohu zpod jeho spícího těla. Vtom mi cinkne telefon a Karlík Bucket předvede typickou psí reakci, spočívající ve schopnosti přejít ve zlomku vteřiny z nejhlubšího spánku do stavu plné pohotovosti: zvedne hlavu, vyčítavě se na mě podívá a jeho pohled mi jasně říká: *To myslíš vážně,*

že sis na noc neztlumila telefon? Jeho čelisti, vzbuzující respekt, se lehce chvějí pohoršením.

Sáhnu po telefonu, ale už dopředu vím, od koho ta zpráva je. Dneska je neděle, tedy den, kdy můj zhrzený bývalý přítel Marcus nejbolestněji vnímá svou opuštěnost, jako kdyby neděle přinášela právě jemu nějaké zvláštní osobní soužení, jaké nikdy nikdo jiný nezakusil. Možná to tak cítí spousta singlů, ale protože já v sobotu pracuju v obchodě, neděle pro mě znamená začátek víkendu a den, kdy si jenom užívám. A ve svém volnu se rozhodně nehodlám zabývat Marcusem.

Šťastný nový rok! Co máš dneska v plánu?

Hmm. Co bych mu tak měla na jeho úvodní zdravici odpovědět? Během několika posledních týdnů už jsem použila všechny běžné výmluvy: nemoc, menstruační bolesti, bolest zubů, hemoroidy. Třeba bych dneska měla pro změnu zkusit říct pravdu.

Léčit se z kocoviny.

Copak, máš za sebou těžkou noc?

A jáje. Další dilema. Ze zkušenosti vím, že jestli Marcus nabude dojmu, že vedu rušnější společenský život než on, uvrhne ho to do hluboké deprese, z níž ho nakonec budu muset vytáhnout zase já. Na druhou stranu, když si bude myslet, že můj společenský život nestojí za nic (což by se nemýlil), začne na mě opět dohánět se vši znovuobjevenou naléhavostí a bombardovat mě všemi možnými důvody, kterými mě bude chtít přesvědčit, že s ním na tom vždycky budu líp než bez něj. Takže je jasné, že teď bruslím na pěkně tenkém ledě.

Nic velkého, ale nakonec to bylo lepší, než jsem čekala.

Je něco, o čem bych měl vědět?

Tím Marcus ve skutečnosti myslí: *Je někdo, o kom bych měl vědět?* Marcus si vede přesnou evidenci o mém milostném životě a chlapy, s nimiž se stýkám, hodnotí podle své osobní stupnice od jedné (kteroužto známku uděluje těm, jejichž vztah ke mně považuje

za příliš důvěrný, než aby ho to nechávalo v klidu) do deseti (což znamená toho posledního chlapa na světě, s nímž bych si podle něj mohla něco začít). Tuto klasifikaci provádí na základě a) své důkladné znalosti mé osoby a b) těch pár zlomků informací o tom, s kým chodím, které před ním čas od času opatrně utrousím. Každý jen trochu soudný člověk by se nejspíš podívoval, proč se svému bývalému svěřuju s podrobnostmi o nových partnerech. No, já to dělám proto, že Marcus na tom neodbytně trvá, protože – alespoň podle něj – *mezi partákama to takhle chodí*.

Ten den, kdy jsem se s ním rozešla, se na mě Marcus díval očima plnými smutku a rozechvělým hlasem se mě zeptal, jestli můžeme zůstat přáteli. *Samozřejmě že zůstaneme kamarádi*, ujistila jsem ho bez přemýšlení. Nejsem přece žádná necitelná mrcha a v životě se vždycky najde místo pro nové přátele, nebo ne? Načež mě Marcus bez sebemenšího zaváhání přesunul jako sošku na polici z pozice přítelkyně na pozici nejlepší kamarádky, v níž jsem od té doby uvězněna, a zřejmě je mi souzeno v ní zůstat už navěky. A tak teď opatrně vyťukávám pečlivě promyšlenou odpověď.

Ani ne. Byly jsme si sednout s Biankou.

No dobře, je to tak trošku lež, ale nezbytná, protože je mi jasné, že tím jeho výslech účinně utnu. Moje nejlepší kamarádka Bianca a Marcus jsou jako nebe a dudy. Vlastně je to ještě horší: kdykoli se ocitnou ve vzájemné blízkosti, fyzicky se odpuzují jako dva opačné magnetické póly. Pravda je ve skutečnosti taková, že Karlík Bucket a já jsme strávili silvestr každý na své pohovce, já jsem se dívala na staré černobílé muzikály a k tomu jsem si vychutnávala láhev luxusního sauvignonu a Karlík s rozkoší žvýkal můj starý pantofel, v němž našel zvláštní zalíbení. Celkem vzato to byl docela fajn večer – už jsem zažila horší.

Během těch osmnácti měsíců, kdy jsem chodila s Marcusem, se Bianca se mnou prakticky odmítala stýkat, pokud u toho byl i on. *Clem, když jsme spolu, potřebuju tě celou, ne jenom tvoje levý*

ucho, říkávala mi. Byla přesvědčená, že Marcus si pro sebe nárokuje osmadvadesát procent mé osobnosti, a mně občas nezbývalo nic jiného než s ní souhlasit. Když jsem byla s ním, připadalo mi, jako bych se najednou někam ztratila a stala se někým úplně jiným; nebyla jsem jeho partnerka, ale spíš něco jako jeho pobočník, který mu oddaně pomáhá ničit život nám oběma. On byl Wallace a já jeho Gromit. On byl Bullwinkle a já Rocky. Proto jsem se s ním nakonec rozešla. Nebo to alespoň byl jeden z mnoha důvodů.

Telefon znovu cinkne a na displeji se objeví Marcusova odpověď. *Aha*.

Tři písmenka, v nichž je toho obsaženo tolik: žárlivost, frustrace, touha. Někdy mě napadá, že Marcus by kvůli mně klidně podstoupil i změnu pohlaví, kdyby měl pocit, že to upevní naše přátelství. Zírám na displej telefonu a najednou mě zavalí vlna výčitek svědomí. Karlík Bucket si s neomylnou psí schopností bezbřehé empatie vybere právě tuto chvíli k tomu, aby se důkladně protáhl, a zaboří mi své obrovské tlapy do boku, čímž mě přiměje udělat správnou věc. Pak zvedne hlavu a podívá se na mě velkýma očima, v nichž se zračí celá moudrost jeho psí duše. Ten rošťák mi vidí až do žaludku, jako obvykle. Zhluboka se nadechnu a napíšu další zprávu.

Hele, co děláš ve čtvrtek večer?

Marcus odpoví rychlostí světla, přesně, jak jsem předpokládala.

Nic! Jsem Ti plně k dispozici!

Hrajou nějakou komedii. Pošlu Ti do zprávy podrobnosti.

Super! Tak se uvidíme.

Odhodím telefon stranou a opřu se zpátky do polštářů. Nezabije mě, když s Marcusem strávím večer v klubu. A do té doby jsem si právě zajistila čtyři dny volna bez něj. Za pár vteřin telefon cinkne znovu. Tentokrát je to zpráva od Bianky.

Přijď na brunch k Dolly's.

Biančin přístup ke komunikaci je naprosto odlišný. Moje kamarádka nejen mluví, ale i myslí v rozkazovacím způsobu.

Myslela jsem, že budeš mít postkoitální depku, odpovím.

Moje číše přetéká. Potřebuju vydatnou stravu.

Hele, nevytahuj se, jo?

To měla být spíš stížnost.

Nezapomínej, že jsou mezi námi i tací, co se z téhle číše už hodně dlouho nenapili.

Tvá číše bude opět naplněna.

Nech moji číši na pokoji, buď tak hodná.

O hodinu později sedíme s Biankou na ošoupané černé koženkové pohovce v zadní místnosti našeho oblíbeného baru, obíráme smažená kuřecí křídýlka a popijíme k tomu Bloody Mary. *Dolly's* je spíš obyčejná hospoda se skromnými ambicemi stát se něčím víc: jídlo se tam dá jíst, ale žádný gastronomický zázrak to není, interiéru dominuje laciné chromovo-oranžové osvětlení a jejich koktejly ničím nepřekvapí, což je občas docela příjemné, a navíc člověka finančně nezruinují. Tam si nepotrpí na žádné snobárny jako likéry z jehličí chráněných borovic nebo kaštanové pyré. Tenhle podnik nese jméno své majitelky, ženy s bujnými řadry, hlučným srdečným smíchem a mocnou svatozáří odbarvených blond vlasů, která se stylem snaží napodobovat Dolly Partonovou (ženu, kterou jsem si pro sebe nedávno oficiálně prohlásila za svatou). Jenom lituju, že mě něco takového nenapadlo dřív – spousta mých problémů by se tím bývala vyřešila.

„Potřebuju začít novej život,“ svěřuju se Biance.

„Neblni,“ mávne moje kamarádka rukou. „Jenom ses zkrátka ještě nenaučila používat ovladač ke svému starýmu.“

„Já dokonce ani nevím, kde ho mám. A i kdybych to věděla, určitě by měl vybitý baterky,“ reptám rozmrzele.

„Zapadlej za gaučem,“ odpoví Bianca rezolutně. „Tam ho najdeš vždycky.“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Říkám ti, že je to horší. Potřebuju odborně resetovat. Prostě kompletní generální opravu.“

„Poslouchej mě. S tvým životem není vůbec nic v nepořádku. Jenom potřebuje trošku... vyladit,“ ujišťuje mě Bianca a přitom na mě mává dlouhým stonkem celeru jako taktovkou, načež si z něj ukousne vydatné sousto.

„Vyladit se dá piano nebo styl oblečení, ale ne život,“ namítám.

„Vždyť ti nic nechybí, prosím tě.“

„Jak to, že mi nic nechybí?“

„Jsi soběstačná, máš práci a vyděláváš,“ zdůrazní Bianca. Já na to skepticky vrtím hlavou.

„To jo, ale jsem taky v jednom kuse švorc. A můj šéf mě nesnáší,“ oponuju mrzutě. Bianca na mě namíří pahýl celerového stonku.

„To není pravda, že tě šéf nesnáší. Jenom ti nevěří. To je rozdíl.“

„Myslí si, že jsem zlodějka.“

„Protože jsi u něj kradla.“

„Jenom jsem si od něj *půjčila*.“

„Ale bez jeho vědomí. Což je stejný, jako kdybys ho okradla,“ upřesní Bianca. „A kromě toho máš přece bezvadný kamarády,“ dodá a věnuje mi sebevědomý úsměv.

„Až na bejvalýho, co mě pořád stalkuje.“

„Jo, až na toho,“ přikývne Bianca. „A kromě toho bydlíš ve vlastním, což v tomhle městě není zrovna samozřejmost,“ připomene mi.

„Můj byt patří bance. A daňovému úřadu. Jsem jako stěhovavej holub, co se v něm dočasně uhnízdil. Ale jen do chvíle, kdy přestanu být schopná splácet hypotéku a vyhodí mě odtamtud nějaká parta squatterů.“

„A navíc miluješ svou práci.“

„Ne,“ protestuju se vší rozhodností, na niž se zmůžu, a odmítavě vrtím hlavou. „Jenom mě moje práce baví. Občas.“ A mám-li být úplně upřímná, v poslední době to moc často nebylo, což bych nepřiznala ani své nejlepší kamarádce. Práce v obchodě se sýry se

ukázala jako výrazně méně duševně povznášející, než jsem doufala, když jsem kvůli ní před třemi lety odcházela ze svého tehdejšího zaměstnání v marketingu.

„Ale vždyť ty přece sýry miluješ,“ namítá Bianca.

„No jo, ale co je na tom tak skvělého?“

„A kromě toho máš přece rodinu, která...“ Bianca se zarazí uprostřed věty a svraští čelo. Najednou jí docházejí slova. Dobře ví, že ke všem členům své rodiny mám přinejlepším silně rozporuplný vztah: moje rodiče, jinak docela milé lidi, lze za opravdové rodiče označit jen dost těžko, a svou starší sestru Julii, což je taky vlastně hodná holka, dokážu popsat jen jako nezajímavého člověka postrádajícího jakékoli kouzlo. Trpělivě čekám, až se moje kamarádka odhodlá pokračovat.

„Rodinu, která co?“ zeptám se s nepředstíranou zvědavostí.

„No,“ odpoví Bianca a strčí si do pusy zbytek celeru, „buď ráda, že aspoň *nějakou* rodinu máš. Každé to štěstí nemá.“

„Takže chceš říct, že jsem na tom líp, než kdybych byla sirotek?“

„Technicky vzato ano.“

„Tak to ti děkuju. Připomenu ti to, až mě naši zase budou chtít pumpnout o nějaký peníze,“ ušklíbnu se. „No, ještěže jsi natolik ohleduplná, že nezmiňuješ můj milostnej život,“ dodám zachmuřeně. Bianca na mě spiklenecky mrkne.

„Jakej milostnej život?“

„Moc vtipný.“

Bianca si zuje kozačky a složí si neuvěřitelně dlouhé nohy pod sebe, jako by sestavovala nějaké mimořádně složité origami. Karlík Bucket leží na podlaze pod naším stolem jako živá rohožka. Když se úplně natáhne, je o kousek delší než pohovka pro tři, na níž s Biankou sedíme. Do většiny hospod v sousedství mě s ním nepustí, ale Dolly je jeho nejoddanější fanyinka – což je další důvod, proč sem chodíme.

U stolu pár metrů od nás sedí nějaký plešatý chlápek v laciném

světlem šedém obleku. Na první pohled je pro nás starý, ale od chvíle, kdy jsme se usadily, Bianku soustředěně hypnotizuje. Vždycky je to stejné. Bianca je vysoká, oslnivá štíhlá blondýnka a má vytříbený vkus, což znamená, že na chlapy působí jako magnet. Jednou jsem se jí zeptala, jaká je její přirozená barva vlasů. „Děsná,“ odpověděla. „Věř mi, tím, že nepřipustím, aby ji kdokoli viděl, dělám lidstvu obrovskou laskavost.“

Bianca se v životě s ničím nepáře. Pracuje v reklamě a dostala padáka víckrát, než bych dokázala spočítat, ne proto, že by byla neschopná, ale proto, že bytostně nedokáže respektovat autority a podřizovat se pravidlům. Šéfové z ní mají hrůzu a ona jim to nijak neusnadňuje. Ale je zatraceně dobrá v oboru, který umí poznat talent a náležitě ho ocenit. Z toho důvodu ji většinou nechávám zaplatit útratu.

Biančin vzhled je v každém ohledu v přímém kontrastu k mému: já jsem spíš malá, tmavá a robustní. Měřím sotva metr šedesát, což je skutečnost, s níž jsem se smířila už před lety. Moje výška mě navěky odsoudila do prvních řad na skupinových fotografiích, na prostřední sedadlo při výletech autem a k botám na platformách, když potřebuju, aby mě moje okolí bralo vážně. Navíc to znamená, že i teď, když je mi třicet, po mně občas při objednávání drinku obsluha požaduje doklad toho, že jsem plnoletá. A nejméně dvakrát týdně, když venčím Karlíka Bucketa, někdo duchaplně zavtipkuje, že bych na něm mohla spíš jezdit, a přestože na svou výšku nemám zrovna nadváhu, jsem, jak s oblibou říká moje matka, „dobře stavěná“, neboli jak tomu pro změnu říká otec, „rubensovský typ“. Vlasy mám tmavě hnědé, v délce po ramena; kdysi před lety mi kadeřnice poradila, že s dlouhými vlasy bych se zdála ještě menší, a já se té rady od té doby úzkostlivě držím.

Popravdě, já osobně se svou výškou vlastně nemám problém. Má své nesporné výhody: údajně mi hrozí menší riziko rakoviny a nejspíš budu žít déle, tedy pokud mě nepřejede popelářské auto, které

si mě u kraje silnice nevšímne. Být malého vzrůstu taky znamená, že mám nízko těžiště; mám lepší smysl pro rovnováhu než většina lidí, a právě proto mi jde bruslení. Na druhou stranu je u mě statisticky nižší pravděpodobnost, že najdu partnera, což moje zkušenost bohužel jenom potvrzuje. Od patnácti let, kdy jsem začala chodit se svým prvním klukem, jsem měla jen tři partnery, a všichni byli výškově podměreční – těm z nás, co celý život plavou na mělčině, vody, v nichž lovíme, rychle vysychají.

Bianca, to je ovšem úplně jiný případ: teď zrovna chodí s třemi chlapy *současně*, a všichni se shodou okolností jmenují Will. Neptejte se mě, jak se to stalo; mám silné podezření, že ten poslední se dostal k lizu jenom kvůli svému jménu, přestože Bianca trvá na tom, že to byla pouhá náhoda. Will číslo jedna je šarmantní, kultivovaný historik umění, který pracuje pro aukční dům Christie's. Je napůl Alžířan, napůl Brit a neodolatelně přitažlivý fešák, a já jsem si chvíli myslela, že Bianca našla svůj dokonalý protějšek. Za nějaký čas se ale ukázalo, že je taky hypochondr, nebo přinejmenším magnet na bacily všeho druhu, následkem čehož neustále ruší na poslední chvíli schůzky kvůli banálním neduhům, jako je pánská rýmička, záněty kloubů, bušení srdce a podobně. Takže jsem mu v poslední době začala říkat Bolavý Will.

Will číslo dvě sám sebe označuje za vyznavače „etické nemonogamie“ (moji rodiče by to nazvali promiskuitou, ale já tomu říkám prostě *prasárna*). „Jestli je prase, tak já taky,“ říká Bianca hrdě. „Ale nemusíš to zrovna vytrubovat do světa,“ namítám. „Každý z nás se takhle chovat nemůže. I kdyby se nám chtělo.“ Mimochodem, já osobně tedy o nic takového nestojím. Udržovat vztahy s několika partnery současně mi připadá jako milostný ekvivalent opulentního několikachodového menu v předražené luxusní restauraci: první dva chody jsou úžasné, ale potom vám začne být těžko a litujete, že jste své chutě trochu nekrotili. Will číslo dvě se věnuje nespécifikovanému (a nejspíš poněkud pochybnému) podnikání v oblasti

trhu s realitami a jezdí ve vytuněném rádobý sportáku se stahovací střechou. O druhých dvou Willech evidentně ví a nemá s tím problém. „*To je tvoje věc,*“ řekl Biance na jejich třetí schůzce, když se mu svěřila, že se schází s dalšími muži.

„Cože? To znamená, že on si taky může dělat, co chce?“ zeptala jsem se jí. Od té doby jsem mu začala říkat Volný Willy. A jemu se ta přezdívka podle všeho moc líbí.

Biančin poslední milenec je urostlý Holanďan jménem Willem, příjemný chlapík se srdečnými způsoby a roztomilými mezerami mezi zuby, které co chvíli ukazuje v širokém úsměvu. Je tak vysoký, že při té jediné příležitosti, kdy jsme se setkali, jsem měla v úrovni očí místo těsně nad jeho pupkem, což jaksi nevyhnutelně vedlo k tomu, že jsem mu začala přezdívat Velký Will. Velký Will pracuje v konkurenční reklamní agentuře a s Biankou se seznámili, když se oba ucházeli o stejného klienta a Bianca si spletla čas schůzky. Bianca sice přišla o klienta, ale zato ji čekala nezřízeně drahá večere ve francouzském stylu s Willemem, který trval na tom, že jí to musí vynahradiť, a pozval ji do jedné z nejlepších restaurací v Soho. (Následně ji pozval do postele, což bylo podle Bianky dokonce ještě lepší.)

Asi nijak nepřekvapí, že Bianca má ve svých milencích trochu zmatek a často omylem pošle esemesku nesprávnému Willovi. Minulý víkend si tak náhodou domluvila schůzku s Bolavým Willem a Volným Willym současně, a když se oba ve stejnou chvíli objevili ve vinném baru, kde čekala, musela se honem dát na nenápadný ústup zadními dveřmi. Hned mi pak volala z taxíku a chtěla se u toho jako blázen.

„Možná bych měla vypadnout někam do ciziny,“ povzdechnu si a obrátím do sebe zbytek svého drinku. „Abych se dala kompletně znovu dohromady.“

Bianca se zamračí. „Kam do ciziny?“

„Já nevím. Vždycky jsem se chtěla podívat na Bora Bora,“ zakřením se na ni.

„To není žádný opravdový místo,“ zchladí Bianca mé nadšení a mávne odmítavě rukou.

„To zkus říct Tahitianům.“

„A jak vůbec víš, že by se ti tam líbilo?“

„Co by se mi tam mohlo nelíbit? Tyrkysově moře, palmy, bungalovy na pilotách.“ Bianca se na mě znovu zamračí.

„Ty ses už zase dívala na *Jižní Pacifik*, co?“ zeptá se mě vyčítavým tónem, jako bych znovu propadla staré neřesti a začala šňupat kokain. Bianca ví až příliš dobře, že mám odjakživa dětinskou slabost pro staré muzikály, zejména ty od Rogerse a Hammersteina, a dává mi patřičně najevo, že tuto zálibu se mnou ani v nejmenším nesdílí. Možná to je, a možná to není pravda, že jsme s Karlíkem Bucketem strávili podstatnou část včerejší noci tím, že jsme se asi postě dívali na *Jižní Pacifik*, ale Biance bych to nikdy nepřiznala.

„Kromě toho je to náhodou to nejvzdálenější místo od Londýna na zeměkouli,“ dodám.

„Myslela jsem, že je to někde na Novém Zélandu,“ uvažuje Bianca skepticky.

„No dobře, je to *pár tisíc kilometrů* od nejvzdálenějšího místa na zeměkouli. Ale Bora Bora zní líp.“

„A je ti jasný, že se tam mluví francouzsky?“ vyptává se Bianca.

„V tom muzikálu ne,“ namítnu.

„Ale ty přece nedokážeš zazpívat vůbec nic, ani kdyby na tom závisel tvůj život. Takže na to bych na tvém místě rozhodně nespoléhala.“

„Ale já vážně potřebuju pauzu od celého svého života,“ protestuju poněkud zoufale.

Bianca si mě přísně změří přivřenýma očima. „Vždycky jsem si myslela, že ty z boje jen tak neutíkáš,“ prohlásí.

Já na to jen pokrčím rameny. „Tak to ses ve mně holt spletla.“

* * *